

1. Táborák zvolna zhasíná, osada už jde spát,
kytara tiše doznívá, do duše padá chlad,
staříčkový šerif už líně ruku po láhvi vztáh',
pistole chová na klíně, brouká si v temnotách.

nejhezčí osadou, kterou jsem znal,
divokou náladou, již Bůh nám přál,
však slávě pistolí už zvolna dozvání
a lesem nehlučí to vlčí volání,
musí nad mým hrobem navěky vlát.

2. Vyschly už láhve na stole, pohasl ohňů žár,
šerif své těžké pistole pověsil na stožár,
na vlajku smutně se dívá, kytaru pohladí
a jeho hlava šedivá vzpomíná na mládí.

R: